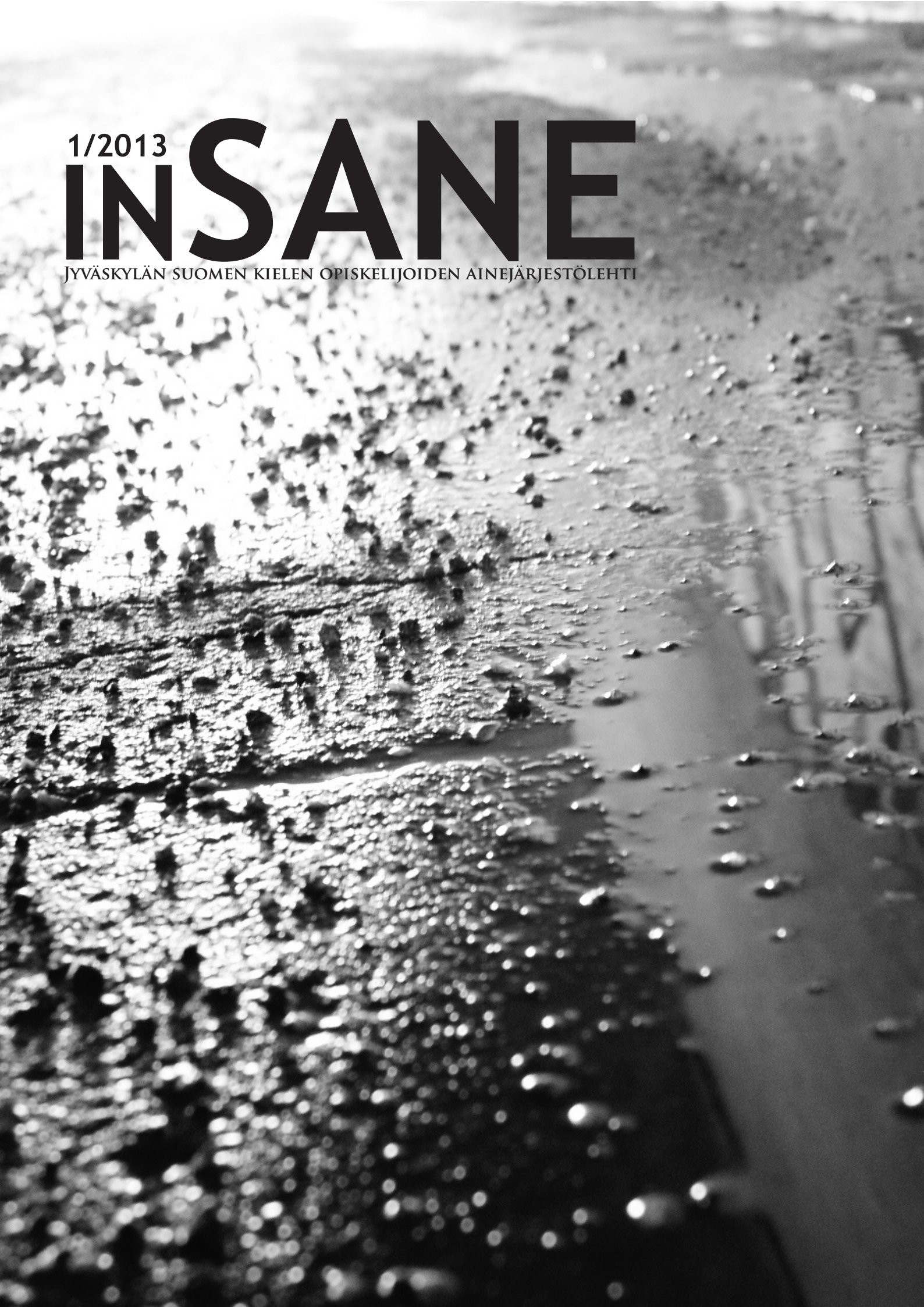

1/2013

INSANE

JYVÄSKYLÄN SUOMEN KIELEN OPISKELIJOIDEN AINEJÄRJESTÖLEHTI

Sisällys

Pääkirjoitus	3	Testaa itsesi: Millainen olet?	24
Opintotukimielenosoituksia	4	Puuhasivu	25
Sane riehui rinteessä	5	Tähdet	26
Snowday 2013	5	Kilpailu	28
Ryhävalas lipputangossa	6		
Osmasta voitto kotiin	7		
Hopeaa Kosmosviisuissa	8		
Tekstaripalsta	9		
Pelinappulana monopoleissa	10		
Haalarin_korkkaus_sitsit	11		
Nimityksiä	12		
Sanen hallitus 2013	14		
Testiryhmä: Jälkiruokaa	16		
Eme-Riitta	17		
Äiti kandin kimpussa	18		
Ole minulle outolintukoto	21		
Pohojammaa	22		
Pöytälaatikosta	23		
Palindromirunoutta	23		

Sanen uusi hallitus puhuu tunteista sivuilla 14-15.

Aurinkoinen Rinnerieha kutsui surffaamaan, s. 5.

12. vuosikerta **JULKAISIJA** Jyväskylän yliopiston suomen kielen opiskelijoiden ainejärjestö Sane ry
PÄÄTOIMITTAJA Marianna Penttilä **TOIMITTAJAT** Taimo Halme Krista Herranen Heli Joutsen
Elina Kivelä Mari Kivijärvi Mari Kröger Erja Kyckling Eino Lindberg Siiri Lehtonen Nelli Miettinen Reetta
Niinisalo Ilona Pesu Satu Saari Aino Salo Teppo Suominen Virpi Tarvainen **VALOKUVAT** Serehviina
Airasvirta Taimo Halme Krista Herranen Elina Kivelä Erja Kyckling Nelli Miettinen Matias Mäki-Kuutti
Marianna Penttilä Jenni Räsänen Satu Saari Teppo Suominen **PIIRTÄJÄ** Moona Matilainen **ULKOA-**
SU Eve Kolari Teppo Suominen **TAITTO** Krista Herranen Marianna Penttilä Ilona Pesu Susanna Stranius
KANSI Moona Matilainen **PAINOPAikka** Kopijyvä Oy Jyväskylä **PAINOS** 100 kpl **ISSN** 2323-718X

Tunnelmointia

Pysähdy hetkeksi tunnustelemaan. Miltä sinusta tuntuu juuri nyt?

Itse löydän mielihyvän tunteen nopeasti. On hyvä olo omana itsenä. Itsetunto lienee kohdillaan, mutta hurisuttaa kaikinensa muutenkin. Elämä. Ihmiset ympärillä. Se, kun auringon lämpö tuntuu ikkunan läpi ja hiekoitussora kenkien alla. Asfaltti on sulanut.

Tuntuu niin lujasti tämä kaikki, jonka osana saa olla.

Tunteisiini ovat tänään vedonneet niin lisäaikaa kirjoittamiseen anelevat toimittajat kuin mieheni, joka sai minut kokkaamaan. Tuo pitkäaikaisin tunteideni kohde tietää, mistä naruista vetää, vaikka olen vähintään yhtä kipeä kuin se.

Niin aivan – tuntuu pientä päänsärkyä ja tukkoisuutta. Kurkku on kipeä. Pääsiäisloma jätti tunnolliseen opiskelijaan flunssan, joka ei mokoma poistunut edes arjen alun myötä.

Tuntuu harmistusta siitä, että nokka alkaa aina vuotaa yhtä aikaa räystäiden kanssa.

Tuntuu myös ahdistusta, aivoissa läikähtelevää paniikkia, joka liittyy kandidaatintutkielmaan ja loppukevääseen. Epävarmuuden peittää kuitenkin vakaa usko siihen, että kaikesta selvitään. Vaaran tunne auttaa saamaan aikaan uskomattoman paljon sitten viimeisten kahden päivän aikana.

Tuntuu niin kovin paljon, että jos antaisin tunteilleni vallan, makaisin lattialla laulamassa enkä saisi tehtyä mitään.

Tämän lehden teema on tunne. Yritin kovasti tunnustella toimittajien tuntoja tunne-sanana monipuolisuudesta, mutta tunteiluksihan se meni: tässä lehdessä keskitytään ennen kaikkea emootioihin.

Nauttikaa!

Manamma

Opintotukimielenosoituksia

Muiden opiskelijoiden muassa myös Sane kieltäytyi velkavankeudesta maaliskuun opintotukimielenosoituksissa. Jyväskylässä järjestettiin 18.3. Oodi opintotuelle -tilaisuus, ja 20.3. bussilasteittain opiskelijoita matkasi Helsinkiin vetoamaan päättäjiin. Toimittajat Satu Saari ja Mari Kröger raportoivat.

Oodi opintotuelle

SATU SAARI

Kello neljältä iltapäivällä Kompassilla tapahtuu. Osuuspankin edessä alkaa nuorien mäkihyppääjälupausten infotempaus, mutta muutamaa minuuttia myöhemmin kirjakaupan ja Sokoksen välissä alkaa raikua opiskelijoiden megafoni.

Äänessä on ylioppilaskunnan puheenjohtaja Joonas Könttä, joka pohjustaa kaikille paikalle kokoontuneille ja ohikulkijoille, mistä kokoontumisessa on kyse: opiskelijoita ei saa ajaa ahtaalle kiristämällä opintotukea ja siirtämällä opintorahaa lainapainotteisemmaksi. Seu-

raavaksi kuullaan Neea Liinpäättä JAMKO:sta ja lopuksi lukioedustusta. Jokainen vahvistaa edellisen sanoja liputtaen opiskelijoiden oikeuksien puolesta.

Ylioppilaslakkiin sonnustautuneet jakavat lappusia, joihin on painettu kolme lyhyttä säkeistöä: Nyt sitä saa -joululaulu on sanoitettu uusiksi. Kahteentoista säkeeseen tiivistyvät opiskelijoiden kenties suurimmat huolenaiheet: tukien leikkaus, velkataakka ja työurien venyttäminen. Laulu kerrataan kolmesti, aplodien ja huudon päättäessä kunkin kertauksen. Viimeiselle kerralle saadaan jopa säestystä.

Mielenilmaus on ohi kymmenessä minuutissa, ja noin puolet väestä kaikkooa paikalta. Nähtäväksi

jää, saiko satakunta joululaulun sävelellä hoilaava opiskelijaa aikaan muutakin kuin hetken hämmennyksen keskustan iltapäiväkiireessä.

Kompassilla laulu raikui.

Mielenosoitus Helsingissä

MARI KRÖGER

Aurinko paistaa bussin tuulilasista silmiin. Soijaa pukkaa.

JYY ja JAMKO ovat kahden bussin voimin matkalla Helsinkiin suurmielenosoitukseen. Reissuun on lähdetty jo aamulla, ja bussiin on pakattu 120 opiskeiljaa sekä edellisellä viikolla askarreltuja kylttejä. Mahanpohjassa vähän kutkuttaa: mielenosoitusvalmius on ollut opiskelijakunnissa jo hetken, odotettu päivä on vihdoin täällä. Bussin kaiuttimista kuuluu Avaimen Punainen tiili.

Saavumme Helsinkiin täydellisesti aikataulussa. Senaatintori on jo puolillaan opiskelijoita, jotka heiluttavat saapuville busseille. Musiikki raikaa, aurinko paistaa ja kaikilla on hyvä fiilis. Kohta päästään tekemään sitä, mitä varten on tehty töitä päiviä ja tunteja.

Jyväskylän korkeakoulupuolen puheenjohtajisto nakitetaan kantamaan etubanneria. Kumpikaan naisista ei meinaa pysyä housuissaan. Maailman mahtavin Opintotukimies nostattaa tunnelmaa, valaa taistelu- tahtoa tuomiokirkon portailla ja yllyttää porukan Harlem Shakeen.

Klo 13.30 tuhansien opiskelijoiden massa alkaa liikkua kohti Ar-

kadianmäkeä. Bannerit ja kyltit on nostettu ilmaan ja kulkuehuudattajat nostattavat meteliä. *Työurat, lässynlää, koita omaas pidentää!*

Kun katsoo kulkuetta eduskuntatalon portailta, jonon loppupäätä ei edes näe. Kulkue pysähtyy ja opiskelijat pakkautuvat tiiviimmin, sillä eri puolueiden edustajia on luvannut tulla kertomaan kantoja opintotuki-uudistukseen. Kaikki lupaavat pitää opintotuen opintorahapainotteisena.

Tilaisuus Arkadianmäellä päättyy. Kaikki jäävät odottamaan seuraavan päivän kehysriihtä. On hyvä mieli: aurinko paistaa edelleen, tulevaisuus näyttää valoisammalta. Paa-vokin oli täällä.

Sane riehui rinteessä

Sanen tapauksessa sekä kannettavat että 2/3 kantajista olivat akkoja.

MARIANNA PENTTILÄ

Varsin kiitettävä joukko sinihaalarisia sanelaisia osallistui Pörssin perinteiseen Rinneriehaan keskiviikkona 20.3. Kirkkaan aurinkoinen kevätpäivä kutsui Laajavuoreen riehumaan toinen toistaan mielikuvituksekkampien lajien parissa. Esimerkiksi liukurikeilaus, stigapujottelu, surffaas sekä akankanto (kuvassa) pistivät sekaisin niidenkin päät, jotka eivät tahtoneet osallistua yleiseen pämppäämiseen.

Ilta jatkui välikuolemalla missä sattui, ketkoilla Aalto-salilla ja jatkoilla Brassa. Hyvät bileet oli, vaikka allekirjoittanut ei jatkoille asti päässytäkään.

Snowday 2013 – lumista riemua opiskelijahengessä

Teksti: NELLI MIETTINEN

Kuva: KRISTA HERRANEN

Jos talvisen Suomen loppumatomasta luonnonvarasta eli lumesta haluaa ottaa kaiken irti, on suunnattava Jyväskylän korkeakouluopiskelijoiden yhteiseen talviriehaan.

Vuosittain järjestettävä Snowday pidettiin tänä vuonna 14.3. ja se keräsi kymmenittäin lumisista aktiviteeteista innostuvia opiskelijoita haalareiden väriin katsomatta. Jotta jokainen sai varmasti lumesta tarpeekseen, oli tapahtumassa tarjolla niin sählyä, futista, jumppaa kuin zumbaakin. Lumisina versioina, kuinkas muuten. Palkittiinpa myös pienimmän kalan Jyväsjärvestä pilkkinyt.

Hurjimmat puolestaan yöpyi-

Hankifutiksessa lumi pölysi Jyväsjärven jäällä.

vät lumikammeissa Snow Survivalin merkeissä. Kummaa porukkaa

nuo suomalaiset, saattoi jokunen vaihto-opiskelija tuumata.

Ryhävalas lipputangossa

TEKSTI: ILONA PESU

KUVA: MARIANNA PENTTILÄ

Herään aamulla lievän pakokauhun vallassa. Olen ilmoittautunut muiden sanelaisten mukana tankotanssitunnille, ja olen vähän epävarma idean hienoudesta.

Mieleeni palaa muistikuva edelliseltä viikonlopulta. Katsoin Freetimessä säälien, kun muuan neitokainen koetti tanssahdella tangolla. Hyvä, että pystyssä pysyi.

Minäkin olen tangolla varmaan yhtä kotonani kuin ryhävalas lipputangossa.

Tunti alkaa kymmeneltä aamulla, ja minä olen tapojeni mukaan lähtenyt kotoa myöhässä. Aurinko

Kyllä tää tästä vielä tankotanssiksi muuttuu, tuumi Ilona kun kolmannen kerran maahan tipahti.

paistaa ja toppatakki on liikaa. Juoksen matkan ReadySetPole-tankotanssistudiolle ja hiki virtaa, vaikei vielä ole päästy edes saliin saakka.

Tunnin varusteiksi on neuvottu ottamaan pyyhe, vesipullo ja lyhyet shortsit. Katson salin peilistä kalpeita kinttujani. Näin lyhyitä shortseja olen tainnut käyttää viimeksi joskus junnuna lentopallossa. Taitaa pöksyjen kokolapussa lukea 164. Oho, sääret sheivaamatta. Toivottavasti en kompastu säärikarvoihini.

Sori pojat, tästä on kyllä erotiikka kaukana.

Tunti alkaa helpolla lämmittelyllä. Koreografi-aa ei ole, joten molemmat vasemmat jalkani pysyvät mukana. Tangon ympäri kävelykin käy ihan sutjakkaasti, eikä pyörähdyskään ole ihan mahdoton. Tämähän on oikeastaan ihan kivaa.

Monessa muussa lajissa voima lähtee jaloista, mutta tankotanssissa tarvitaan käsivoimaa, ohjaaja valistaa. Ja keskivartalo pitää muistaa ottaa mukaan.

Kohta varmaan palaa käsistä iho ja reisiin alkaa sattua.

Palomiespyörähdys. Tuoli. Kun jalat pitäisi saada irti maasta, alkaa pelottaa. Kohta varmaan palaa käsistä iho ja reisiin alkaa sattua. Olen vissiin tullut vanhaksi.

Tunnin lopuksi kokeillaan tangolla seisomista. Varpaat pitäisi nostaa ilmaan ja pysyä paikoillaan reisien varassa. Toinen kinttu koukkuun ja tangon ohi, toinen ikään kuin risti-istuntaan päälle ja nojaus taakse. Kädet irti tangosta. Pysyn ehkä sekunnin paikoillani ja retkahdan maahan. Viereisessä tangossa Auvisen tyttö pyörii väkkärää pää alaspäin. On varmaan treenannut salaa jossain.

Mutta ei se loppujen lopuksi niin kamalaa ollut. Tunnin jälkeen huomaa laskeskelevani, montako kertaa kuukausikortilla pitäisi käydä temppuilemassa, ettei hinta enää kirpaisisi.

Tankotanssi ei nimittäin ole järin opiskelijabudjettiyöstävällinen harrastus, ellei sitten halua treenata julkisesti anniskeluravintolassa. Minä en ainakaan kehtaisi.

Osmasta voitto kotiin!

Tänä keväänä fennistit kokoontuivat osmaamaan Helsinkiin.

**Teksti: KRISTA HERRANEN
Kuvat: JENNI RÄSÄNEN**

Maaliskuun lopulla eri yliopistojen suomen kielen opiskelijat tapasivat toisiaan vuosittaisessa kevät-Osmassa, jota vietettiin tällä kertaa Helsingissä Siula ry:n huolehtiessa järjestelyistä.

Osmajia oli saapunut Helsinkiin Tampereelta, Turusta, Jyväskylästä ja Oulusta. Sanella oli tänä vuonna erityisen vahva edustus, sillä matkaan lähti viisi urheaa jyväskyläläisfennistiä.

Luentoja ja Harlem Shakea

Viikonloppuun mahtui monenlaista puuhastelua. Perjantaina kuunneltiin luentoa epäillä-verbistä, mikä sai osmaajien pään täysin pyörälle.

Jos joku saunaillassa erehtyi

Vaikka alku ei näyttänyt lupaavalta, Sane ei hävinnyt mölkkykisaa!

epäilemään jotakin, kuului ympäriltä huomautteluja ja kiljahduksia.

Luantain luento urasta S2-puolella ei ollut yhtä hämmentävä, mutta ruoka silti maistui sen jälkeen paikallisessa Ilokivessä, Unicafessa.

Osmaturnauksen alkajaisik-

si videokuvattiin ainutlaatuinen Osma Harlem Shake. Tämän jälkeen siirryttiin Esplanadin puistoon mölkkymään.

Toisten jo lähestyessä ratkaisevaa 20 pistettä, Sanen joukkue eli piinaavia hetkiä pyöreän nollansa kanssa. Luovuttajathan eivät koskaan voita ja niin loppuun asti taistellut Sane nousi komeasti pohjamudista sijoittuen neljänneksi (ei siis toiseksi viimeiseksi)!

Turnaus jatkui Uudella yliopilastalolla porras-twisterin ja luovan limbo-kisan merkeissä, minkä jälkeen aloitettiin sitsaaminen haalarit päällä. Kuusi tuntia kestäneillä sitseillä laulettiin ja taas vähän laulettiin ruuan jäähtyessä.

Illan aikana selvisi myös Osmaturnauksen tulos. Voittajaksi julistettiin meidän ikioma Sane, mihin vaikutti Johanna Kujanpään rohkea hyppy limbokepin yli. Poika on siis tullut kotiin!

Uudella yliopilastalolla otetut still-kuvat ovat suurta taidetta.

Hopeaa Kosmosviisuiissa

Teksti: ELINA KIVELÄ
Kuvat: ELINA KIVELÄ,
MATIAS MÄKI-KUUTTI

Suunnitelut käynnistyivät muutamaa viikkoa ennen tapahtumaa. Mukaan ilmoit-tautuivat Heli Hämäläinen, Elina Kivelä, Juuso Korhonen, Johanna Kujanpää, Erja Kyckling, Reetta Niinisalo ja Meri Luoma. Myö-hemmin sairastapauksen vuoksi Reettaa paikkasi Pauliina Tuome-la.

Ideota sateli melko hyvään malliin: halusimme ottaa avaruus-teeman huomioon sekä lauluvalin-nassa että visuaalisessa puolessa. Idea laulavista planeetoista ja maa-muukalaisesta syntyi Johannan ala-asteella säveltämän ja sanoitta-man Avaruuslaulun pohjalta.

Avaruuslaulusta tuli avaus-raita. Potpuriin mukaan pääsivät myös Howard Blaken säveltämä Walking In the Air tietenkin Tar-leena Sammalkorven suomenkie-lisillä sanoilla, Laineen Kasperin 7 miljoonaa soluttautujaa, Teemu Brunilan säveltämä ja sanoittama sekä Jenni Vartiaisen esittämä Ih-

Edustusryhmä kuumottelemassa backstagella.

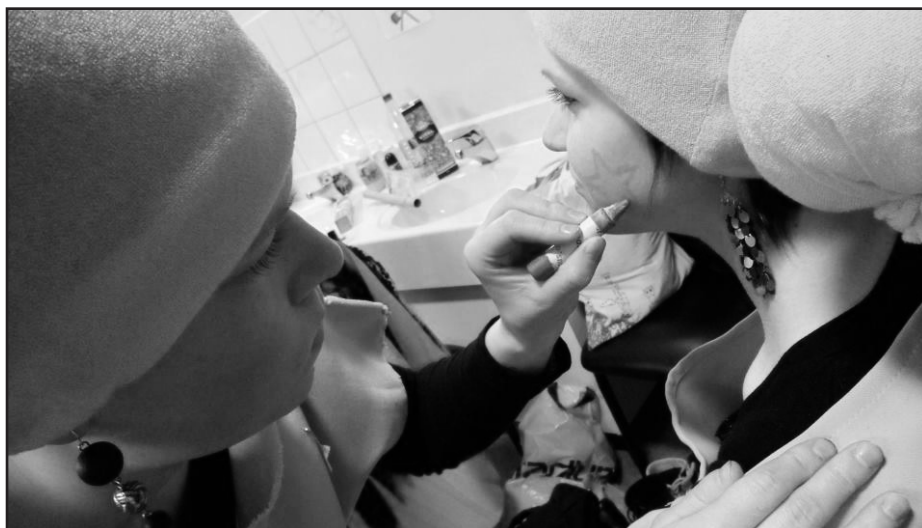
misten edessä, sekä David Bowien säveltämä, Vexi Salmen sanoitta-ma ja Fredin esittämä Muukalai-nen. Lopussa on myös pieni pätkä Kikan esittämästä kappaleesta Sukkula Venukseen. Kappaleet yhteen taustanauhaksi sovitti Heli.

Teimme joitakin muutoksia sanoihin, jotta ne tukivat tarinaam-me, josta muodostui melko poliit-tinen. Esityksemme kertoi tarinan maamuukalaisesta, jota ei oteta vastaan uudessa ”maassa”, ava-

ruuden planeetalla. Kritisoimme siis maahanmuuttokriittisyyttä, vaikka esityksessämme maahan-muuttajan sijaan onkin tavallaan maastamuuttaja. Onneksi Venus hyväksyy muukalaisen. Laulavat planeetat edustavat hiljaisesti hy-väksyvää yhteiskuntaa.

Esitys hiotui viimeisenä iltana ennen esitystä, huikeat esiin-tymisasut valmisteltiin mahdol-lisimman pienellä budjetilla ja kierrätystä hyväksikäyttäen: kirp-putorireissun päätteeksi ufoilla oli asianmukaiset asut. Isot pla-neetat puolestaan saatiin, kun Reetta päätti luopua pahvilaai-tikkopöydästään taiteen vuoksi. Muukalaisen (Juuso) ja Venuksen (Elina) asut löytyivät omien vaa-tekaappien kätköistä.

Saimme vastaamme venäjän, ruotsin ja englannin ainejärjestöt. Englannin napatessa kultaa Sane sijoittui hienosti toiseksi. Mutta hopea ei ole häpeä! Ensi vuonna sitten voitamme, koska suunnitelimme jo, miten Sane järjestäisi parhaat Euroviisut aikoihin.

Viimeisiä ehostuksia ennen esitystä.

Tekstaripalsta

28.2.2013 15:35

Hei sinä mystinen
IS-tekstiviestien
vastaanottaja, tal-
lennan sun nume-
ron kännykkään
ja lupaan lähettää
sulle runoja aina
aamuyöllä! <3

21.3.2013 1:21
MARRY ME JVG!

21.3.2013 1:19
Oon Brassa ja
en oo nähny
yhtää ynnä-
läist? Missä
missä ne nörtit
on?!!!

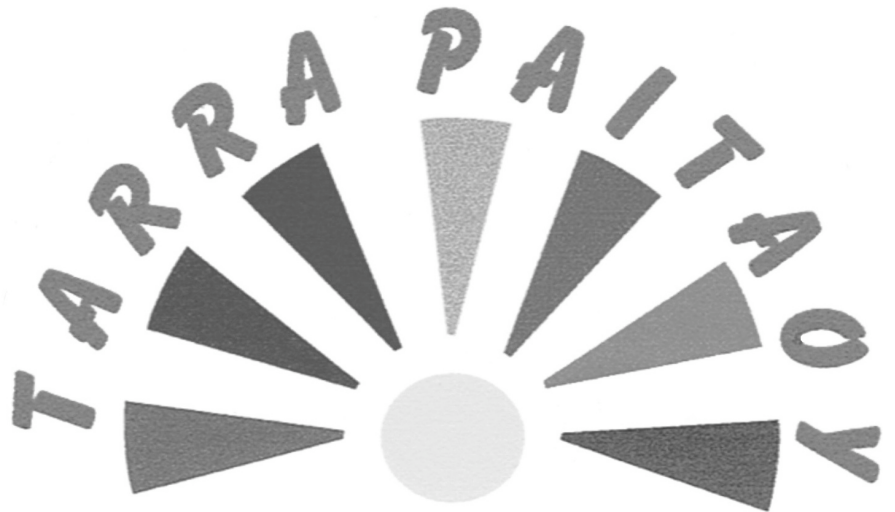
23.3.2013 17:48
Ensi vuonna
Sane voittaa Eu-
roviisut!

1.4.2013 12.05
Hauta on tyhjä!
Sopivasti jälleen
aprillipäivänä. Hy-
vää pääsiäistä!

4.4.2013

18:14
Snif snif,
milloin-
kahan sitä
koittaisi hu-
manistille
sopivat kelit?

5.4.2013 10.15
Auttakaa oon
hukannu mun
puhelimeni!!!

Ammattitaitoa jo 30 v

Vaasankatu 10, 40100 Jyväskylä

P. (014) 215 384, 050 552 5002

E-mail tarrapalita@tarrapalita.fi

www.tarrapalita.fi

Pelinappulana monopoleissa

TAIMO HALME

Pelinappulan on paha olla. Maailmassa on kaikki lähtökohtaisesti pielessä – köyhät köyhtyvät, rikkaat rikastuvat, keskiluokka keskiluokkaistuu.

Päätäjät vaativat nuorten työllistyvän, mutta eivät määrittele, miten tai minne. Markkinavoimat – nuo mysteeriset henkiolennot ohjaavat maailmamme toimintaa.

Talousmaailman rattaat määrittävät kaiken: sen, kuinka monta lukiota kaupunki tarvitsee, kuinka paljon maitolitra maksaa ja jopa sen, mikä on sopiva summa, jolla voidaan tukea samaan konkurssikypsään rahaliittoon hairahtuneen valtion pankkeja.

Maailmanloppu tulee silloin, kun ostettava loppuu.

Talous pyörittää kaikkeuttamme – ja sekös vituttaa tätä pelinappulaa. Pelinappulasta on tehty vasten tahtoaan kuluttaja. Nappula parka kuluttaa kouluttautuessaan, harrastuksissaan ja vapaa-aikanaan.

Kuluttajanakin nappula on pohjimmiltaan vain tuote, jota

markkinat puolestaan kuluttavat. Nappula on niin markkinoiden tuotteistama, että se huomaamattaan jo purkaa stressiänsäkin kuluttamiseen. Uudet kengät ja lauku vievät kummasti äitinappulan aatokset pois isänappulan kanssa käydyistä kahnauksista, jotka ovat epäilemättä käsitelleet perheen raha-asioita.

Taluskriisi on syypää kaikkeen – vaan kauan eläköön kulutushuuhla.

Miten voi olla ärsyyntymättä pikkuasioista, jos maailmamme on rakentunut ensisijaisesti suuren vitutusjärjestelmän luomalle pohjalle?

Me kuluttajanappulat hukuttamme itsetuntonne materiaalla, hukuttamme pelkomme ja heikkoutemme, koska tavaraa saa

kolme kahden hinnalla. Unohtamme ihmisyyden tärkeyden sisälämme vellovan pahan olon takia ja keskitymme täyttämään huutavat kulutustarpeemme.

Maailmanloppu tulee silloin, kun ostettava loppuu. Ihmisille jää sisälleen tyhjiys ja vitutus – kulutushyödykkeillä ei vatsaa täytetä.

Homo homini lupus. Tavaratulvan vietävänä puren hammasta ja totean, ettei kolmea kahden hintaan olekaan. Maailman lopussa ei seiso kiitos, vaan pakkolasku.

Nimim. Susi-ihminen

Kirjoittaja on homoja arvostava hetero, joka ei äänestä vihreitä ja pitää StamInasta.

Haalarin_korkkaus_sitsit @ Bar Club mikävidu Escape 30.1.2013

EINO LINDBERG

Aivan aluksi haluan kiittää molempia sanelaisia, jotka näille speaktaakkelimaisille, eläintarhateemaisille sitseille osallistuivat.

Poikkeuksellisen suuren sanelaisosallistujien määrästä johtuen sitsaajien mahduttaminen Escapen tiloihin vaati erikoisjärjestelyjä.

Toastaaminen ei sen sijaan ollut vaatinut järjestelyjä lainkaan, sen verran heikosti taimaiseen penkkiin heidän puheensa kuului.

Kai siellä joitakin rangais-
tuksia jaettiin.

Hän kertoi käyneensä suomen pääsykokeissa kaksi kertaa.

Erikoismaininnan saakoon Dumin hallituksen puheenjohtaja (vai kuka se nyt oli), joka sitsien puolivälin paikkeilla oli rangaisuksen arvoisesti todennut ”-ttu kuttäällä o jotai kielellukijoita”.

Oma pöytäseurueeni koostui kahdesta dumppilaisesta ja yhdestä linkkiläisestä. Avecini oli yksi ikimuistoisimmista persoonista ikinä missään: Escapen seinä.

Aveciin tai muihin liki istuviin en ehtinyt tutustua missään vaiheessa, sillä meno oli läpi sit-

sien kaoottista, kiitos sanelaisten pitämän valtavan metelin.

Viimeisen puolituntisen aikana sitsien sekavuus saavutti pitkään, hartaasti ja päämäärätietoisesti rakennetun kliimaksinsa.

Huutamisen ytimeen ehtinyt laulun teeskentely ei enää huvittanut, joten juttelin dumppilaisytön kanssa, joka oli luullut minua ilmeisesti koko sitsien ajan tietotekniikkaguruksi, kiitos sinisten haalarieni.

Hän kertoi käyneensä suomen pääsykokeissa kaksi kertaa ilman menestystä.

Kiinnostuksen määrä e-loppuisten nominien rajageminaatioon oli sykähdyttävä.

Sitsien päätyttyä baarin henkilökunta ahtoi yli satapäisen sitsiväen eteistiloihin. Tässä vaiheessa olin jo saanut tarpeekseni, ja lähdinkin kera spudelaisten jo ennen yhtätoista jatkoille juomaan Pirkka-olutta. Maistui.

Kirjoittajan mielestä sitsit ovat pilanneet oluenjuonnin ja maailman.

JYY:n hallituksen puuma

Ylioppilaskunnan hallituksessa on ensikertaa vuosiin kaksi sanelaista: Mari Kröger ja Teppo Suominen

SATU SAARI

Sane on päässyt vallan maakuun: noin viiteen vuoteen suomen kielen lukijoita ei ole ylioppilaskunnan hallituksessa näkynyt, mutta nyt hallituksen puheenjohtajana toimii Mari Kröger ja järjestö- ja kulttuurivastaavana Teppo Suominen.

InSanen teemana on tunne, joten pitäneet kysyä heti alkuun: miltä nyt tuntuu?

Mari: Tosi jännää ja samalla tosi kivaa. Välillä on raskastakin, kuten tällä viikolla opintotukimielenosoituksen ja JYY:n vuosijuhlien takia. Toisaalta vastuuta ei ajattele niin valtavana ja pelottavana, vaan se on kivaa vastuuta, josta ottaa mielellään osan itselleen.

Teppo: On ollut kivaa ja siistiä päästä tekemään uusia ja erilaisia juttuja. Välillä totta kai väsyttää, jos on paljon tehtävää, mutta kertaakaan en ole jäänyt kotiin nukkumaan, kun pitäisi mennä töihin.

Minkälaisia vastuutehtäviä olette päässeet hoitamaan työssänne?

Teppo: Suoraan sanoen? Viime viikolla kävin hakemassa vuosijuhlia varten Virosta viinaa pakettiautolla. Kulttuurisektorivas-

taavana saan myös näitä vähän boheemimpia vastuualueita. Olen vuosijuhlavastaavana (JYY:n 79:nnet vuosijuhlat 23.3.) ja erityisesti vastaan jatkojen järjestelyistä. ”Oikeampia” tehtäviä ovat olleet esimerkiksi vastuu järjestöseminaarista, eli koulutustapahtumasta, jossa perehdytettiin sektorivastavat tehtäviinsä. Koska olen suorittanut järjestyksenvalvojakortin, toimin niissä tehtävissä Helsingin opintotukimielenosoituksessa maaliskuussa.

Mari: Isoja... Puheenjohtajana olen vastuussa hallituksen toimimisesta ja hallituksessa tehdyistä päätöksistä. Toisaalta olen ottanut myös hyvinvointivastuuta ja näytän kokouksissa eläinvideoita YouTubeista ja kerron kaikille esimerkiksi vompattivauvoista.

Onko työnne hallituksessa ollut sellaista kuin etukäteen kuvittelitte, vai jotain aivan muuta?

Teppo: On, tiesihän sen jo etukäteen, että töitä tulee olemaan. Porukka hallituksessa on positiivisella tavalla erilainen kuin oletin: meillä on tosi hyvä ryhmähenki, eikä meininki ole turhan vakava.

Mari: Oma kokemukseni on, että työ on ollut vähän kevyempää ja vähemmän stressaavaa kuin mitä ennen töiden aloittamista olin kuullut, oletin jo että puhelintakin pitää päivystää keskellä yötä. Hallitus on tosi kiva, hyvän ryhmähengen ansiosta hommassa viihtyy hyvin. Paljon tekee sekin, että mulla on tosi ihana pääsihteeri samassa työhuoneessa!

Hallituksessa on jäseniä seit-

Mari Kröger arvelee, ettei Teppo Suom-

semästä eri ainejärjestöstä ja tiedekunnasta. Miten Sanen ääni pääsee kuuluviin?

Mari: Mulla on aika kova puheääni... No ei, oikeasti meillä on ihmisiä monesta eri edariryhmästä ja ainejärjestöstä ja jotkut ovat puoluepolitiikassakin mukana. Vaikka kokoonpano on näin monipuolinen, kaikki haluavat ajaa opiskelijoiden asioita suunnilleen samalla tavalla opiskelijoiden eduksi. Hallitus on siis usein samaa mieltä asioista. Jos jostain satutaan olemaan eri mieltä, asiat ovat neuvoteltavissa ja toisten mielipiteitä kunnioite-

ja Robin Hood

inen haluaisi herätä hänen kanssaan alasti samasta sängystä.

taan. Ja kyllä se Sanenkin ääni siellä pääsee esiin.

Perisuomalainen kysymys: mitä meistä sanelaisista ajattellaan?

Mari: Mitä olen kuullut, niin sanelaisista tulee ensimmäisenä mieleen ”ne sinihaalariset tytöt, jotka tanssii Brassa kajareilla”... Kun kerron olevani sanelainen, yleensä reaktiona on, että ”meillä onkin ollut teidän kanssa yhteisiä tapahtumia, ootte tosi kivaa porukkaa”. Kuuleehan niitä stereotyyppioitakin teetä lipittäivistä villasukkahumaneista joskus.

Teppo: Näihin ”suomen kielen opiskelijat lukee vaan Aleksis Kiveä kotona” -juttuihin törmää silloin tällöin.

Eli niihin muihin kehtaa kuitenkin tehdä tuttavuutta?

Mari: Ehdottomasti kannattaa, tapahtumissa ja kokouksissa tapaa porukkaa ja verkostoituu hyvin.

Teppo: Totta kai, sektoritapaamisissa sanelaiset voisivatkin käydä aktiivisemmin. Esimerkiksi tapahtumasektorikokouksessa ideoidaan tapahtumakalentereita, pj-klubilla taas suunnitellaan yhteistyötä tiedekuntien, ainejärjes-

KUINKA HYVIN TUNNETTE TOISENNE, MARI JA TEPPO?

1. Mikä oli ensivaikutelmasi hänestä? 2. Mitä kaikkea hän haluaa tehdä isona? 3. Jos hän ei opiskelisi täällä, mitä hän tekisi? 4. Mikä on hänen salainen paheensa? 5. Minkälaisesta tilanteesta hän ei haluaisi löytää itseään?

Mari Teposta (sulkeissa Tepon kommentit vastauksiin):

1. ”Mitä vittua, jätkä kiinnittää housunsa köydellä?!” (:D) 2. Nörtätä, polttaa sikareja, tehdä pelijuttuja ja nörtätä lisää. (Unohdit viskin.) 3. Olisi Helsingissä ja olisi ällö. Olisi ehkä Robin Hood. (Olisit nyt valinnu jonkun coolimman. Marin kommentti tähän: No Robin Hood juoksee trikoissa metsässä, mitä muuta sä haluat? Plus se ottaa rikkailta ja antaa köyhille.) 4. Tupakointi, minä. (Ootko sä salainen?) 5. Minun kanssa samasta sängystä alasti. (Mä en vaan kehdannut laittaa tätä! :D)

Teppo Marista (sulkeissa Marin kommentit vastauksiin):

1. Mari oli iloinen nuija, jolla oli 13-vuotiaan pojan huumorintaju. (No huh huh!) 2. Olla vielä parempi puuma :D (NICE!) - rikastua reittä pitkin... (miten niin vasta isona?) tai ehkä oikeita töitä. 3. Ehkä opiskelisi johtamista varmaankin. Tai tekis niitä töitä. (<3) 4. Nuoremmat miehet. Miten niin salainen? (True story.) 5. Virkavirhettä se tuskin haluais tehdä. (Höhöh.)

töjen ja oppiaineiden välillä, ja viime aikoina on keskusteltu esim. Mattilanniemen remontista ja siitä, mitä opiskelijat sinne haluavat.

Lempeitä laumaeläimiä eli Sanen hallitus 2013

Teksti: MARIANNA PENTTILÄ

Kuvat: TAIMO HALME

Kysymme Sane ry:n helmikuussa järjestäytyneeltä hallitukselta seuraavat tunteikkaat kysymykset:

- 1. Kuka olet?**
- 2. Miltä tuntuu?**
- 3. Mitä teet Sanessa?**
- 4. Milloin olet viimeksi ollut tunnemyrskyn kourissa?**
- 5. Mitä tahdot sanoa In-Sanen lukijoille?**

Erja Kyckling, puheenjohtaja

1. Olen Erja, 23-vuotias kanaemo Suomen parhaasta ympyräkaupungista.
2. Varpaat on kylmät, mutta muuten tuntuu innokkaalta, kiitos kysymästä.
3. Sanessa pitelen kaikkia lankoja käsissäni ja nautin siitä, kun on paljon osaavia tyyppjejä ympärillä. Puheenjohtaja(n) saa keskeyttää, jos siihen on tarve.
4. Lopetin kandiaineiston litteroinnin onnellisena, mutta ajoin epätoivon karille tapellessani tulostuksen kanssa. Selvisin kuitenkin voittajana, haa!
5. On kiva tuntea, call me maybe!

Marianna Penttilä, varapuheenjohtaja

1. Marianna, kohta 22, Tampereelta.
2. Nenä on tukossa, kurkku kipeä ja päätä särkee.
3. Ainejärjestölehtipäätoimitan ja varapuheenjohtan.
4. Tunteista en tiedä, mutta taistele tai pakene -reaktio on edelleen käynnissä tänänaamuisen kandidataamisen jäljiltä.
5. Älkää laittako sukkia pakastimeen.

Anna Tuominen, sihteeri

1. Olen Anna kaksikyt vee. Intohimoni ovat moottoripyörät ja erikoiset viherkasvit.
2. Kämpässäni on keväisen odottavainen sademetsän tuntu! Sain juuri puuvillan taimen, ja meneillään on myös

carambolan idätysprojekti.

3. Sihteeri (Sagittarius serpentarius). Afrikan savanneilla elävä pitkäjalkainen petolintu.

4. Tunnemyrsky nousi Riihivuoressa. Olin ensimmäistä kertaa kahdeksaan vuoteen laskettelusukset jalassa kun samaan aikaan iskivät sekä korkean paikan kammo, kaatumisen pelko, uhkarohkeus, vauhdin huuma, maisemien henkeäsalpaavuus että halu todistaa uskaltavansa.

5. Kannattaa kokeilla edes kerran keväässä jotain erikoista, ettei mene ihan arjeksi koko touhu.

Mikko Viitala, rahastonhoitaja

1. Mikko Viitala, 20 vuotta, Jyväskylästä.
2. Tuntuu raukealta.
3. Sanessa toimin rahavirtojen ylipapina siunaten teitä kulukorvauksilla sekä ottaen vastaan kaikki Sanelle uhratut rahalahjat. Pidän yllä Sanen jäsenlistaa, hoidan laskut, tarkkailen tiliä ja teen kaikkea muuta pientä mutta tärkeää.
4. Viimeksi olin tunnemyrskyn kourissa viime viikolla raivostuen ihmisille, jotka eivät osaa kävellä. Meinasin ajaa samalla reissulla kolmen ihmisen päälle vain, koska he yhtäkkiä taakseen katsomatta siirtyivät kävelemään toiseen laitaan katua kuin mitä olivat kävelleet hetkeä aikaisemmin.
5. Käykää joskus yksin elokuvissa, se on yllättävän piristävää.

Hallitsijat

Ira Perenkari, jäsen

1. Hei vaan! Olen Ira, 20 vuotta, Jokelan Tuusulasta.
2. Tällä hetkellä tunnelma on hyvin mämmintäyteinen.
3. Olen Sanen tapahtumavastaava, merkkivastaava, Osma-vastaava sekä hallituksen jäsen.
4. Viimeksi koin hurjan tunnemyrskyn kun jokin aika sitten katsoin elämäni ensimmäistä kertaa Star Warsia ja tajusin, että Han Solo on tuleva aviomieheni. Plus räjähdykset ja robotit ja avaruusalukset ja Voima on aika siistejä juttuja.
5. Kirjoittakaa aamulla tai yöllä kaikki unet ylös, kun vielä muistatte ne, sillä muita ihmisiä on aina mukava tylsistyttää kertomalla pitkiä ja polveilevia kertomuksia niistä.

Suvi Skantz, jäsen

1. Heihei! Olen Suvi, 21 vuotta. Olen liian herkästi asioista innostuva kis-saihminen.
2. Tuntuu keväiseltä ja pajunkissaisen pörröiseltä. Haluaisin hankkia bonsai-

puun ja syödä jäätelöä.

3. Olen 1/5 tapahtumavastaava ja kouksissa koitan tehdä muutakin kuin vain syödä.
4. Myrskyilen aika usein, mutta viimeisin taisi olla onniöverit suklaamunista. Samana päivänä päälleni valui turhautumismyräkkä, kun viisi tuntia kestänyt lautapeli päättyi tappioon ja maailma tuhoutui.
5. Tökkikää kaikkea, mikä liikkuu, ja rapsutelkaa pörröisiä eläimiä.

Susanna Stranius, jäsen

1. Mää oon Sussu, ikää 20 ja risat, enkä saa tehtyä mitään ennen viimeistä iltaa.
2. Edes opeopinnot ei lannista, kun kotona on maailman hienoimmat mustikkaverhot!
3. Oon tapahtumavastaava, haalari-merkkivastaava ja hallituksen jäsen. Ja taitan InSanea myös.
4. Oon ollu yhtä tunnemyrskyä tam-mikuusta asti koko akka, ku oon taistellu ilkeää sohvafirmaa vastaan. Onneks äiti kannusti, että oon tappelijaluonne.
5. Ne vihreepäällysteiset eukaliptus-mentholit on oikeesti aika hyviä, vaikka luulin, ettei niitä syö ku eläkeläiset.

Elisa Auvinen, varajäsen

1. Mie oon Elisa, syntyjäni sulkavalainen, nipinnapin 80-luvulta. Levinneisyys: kuntosali, ulkoruokintapaidat ja some.
2. Kevät saa jalat kohoomaan maasta ja suupielet leuan alta.
3. Piän yleistä meteliä, nyökyttelen ja viskelen muita optimistisilla ideoilla.
4. Tukkanani alla räjähteli opeopintojen luennolla, kun puhuttiin itsetutkiske-

- lun tärkeyvvestä kasvatusalalla. Asiaa! (Miulla on elämä, tunnekuohuja luentosalissa ja silleen.)
5. Jos joku ärsyttää eli hatuttaa, syy siihen voi löytyä yllättävän läheltä. Kohde ei ehkä oo helpoin vaikuttaa, mutta ehkä kannattaa alottaa siitä.

Roosa Eriksson, varajäsen

1. Olen Roosa ja tulen täältä Jyväskylän epämuodikkailta laitaseuduilta.
2. Mahassa kipristelee. Joko tämä on kevään odotusta, tai sitten söin juuri tyhjään vatsaan 150 grammaa karkkia.
3. Teen tapahtumavastaavuutta ja hallituksen varajäsenyyttä.
4. Tänään! Jes! Kävin hammaslääkärillä ja kuulemma pääsen jo pian esittelemaan raudattomia leegoja, aijai! Sitten vielä vietin kavereiden kanssa mielettömän iltapäivän terassilla aurinkoa ynnä muuta siemaillen ja kesän matkasuunnitelmia hioen.
5. Maistakaa vesimeloniviipaletta, jonka päälle on ripotettu hippu suolaa. 100 %* testaaajista suosittelee. (*Kahden henkilön poikittaistutkimus.)

Humanistileima otsassa. Olisimme halunneet napata kainaloomme yhden fyysikon ja järjestää lukijoille pähkinä purtavaksi tyyliin ”Kuka ei kuulu joukkoon?”, mutta tyydyimme katselemaan kauempaa.

Jälkiruoan perässä Ylistöllä

Teksti: ERJA KYCKLING

**Kuvat: ERJA KYCKLING,
SEREHVIINA AIRASVIRTA**

Aurinkoinen keskiviikko, mitä! Kukaan meistä ei voinut olla huonolla päällä, kun me viisi humanistilikkaa päätimme lähteä tutkimusmatkalle Ylistölle. Huhu oli kertonut, että Ylistönrinteellä Sonaatin Ylistöravintolassa on tarjolla keskiviikkoisin mahtava jälkiruokapöytä, eivätkä sanelaiset voineet poiketa tavoistaan. Hyvää ruokaa siis lähdettiin metsästämään, vaikka sitten vieraille vesille.

Matka Ylistölle alkoi antoisan kirjallisuusluennon jälkeen. Matkalla naureskelimme rehvakkaasti ja harmittelimme, kun ei tullut mieleen yhtään valloituslaulua. Ylistön puolelle päästessämme pelko alkoi hiipiä sisimpäämme: ”Shh, ei paljasteta että ollaan humanisteja.”

Fysiikan laitoksen ovella joku meistä kysyi, olisiko tänne pitänyt pukeutua jotenkin toisin, mutta siinä vaiheessa oli jo myöhäistä kätua. Sisällä tuntui, kuin olisimme astuneet ihan uuteen maailmaan,

meitä tuijotettiin – apua. Tai ehkä se tuijotus johtui meidän kikatuksestamme naulakoiden välissä?

Humanistileimat otsassamme astuimme ravintolaan, saimme ruokaa ja peräännyimme ravintolan nurkkaan. Ruokailun lomassa havainnoimme luonnontieteilijöitä ja teimme tiukkoja vertailuja Seminaarinmäkeen: ”Kyl täällä ihmiset on eri näköisiä. Ei oo niin paljon ääri-ilmiöitä, hippejä tai muita.” ”Tulipa yksinäinen olo vessassa, ku siellä ei ollu yhtään seinäkirjoitusta!”

Kaiken kaikkiaan porukka näytti fiksulta, siveelliseltä ja hiljaiselta, yhtään viihteellistä pöytäkeskustelua emme kuulleet. Läheisen pöydän vanhemmat miehet varmaan puhuivat maapallon tule-

vaisuudesta, niin vakavilta näyttivät. Meidän keskustelumme luisui kirjallisuuteen, estetiikkaan ja hobbittiaamiaisiin.

Sitten asiaan: jälkiruokapöytä oli huhun arvoinen, maksoi 1,80 euroa ja sai santsatakin! Tarjolla oli mm. köyhiä ritareita, suklaamoussea, jäätelöä, pappilan hätävaraa, kaurapaistosta... Suosittelemme kaikille!

Viimeiset lusikalliset vaativat pöytäseuran kannustusta ja napa meinasi ratketa, mutta pieni reippailu (lue: vyöryminen) jään poikki takaisin humanistikukkulallemme helpotti pahaa oloa. Oikaisimme Agoran poikki ja totesimme siellä meiningin olevan Ylistöä tyylikkäämpi.

Kiistelyä tuli siitä, tuleeko humanistille ulkopuolisempi olo Agoralla kauppatieteilijöiden vai Ylistöllä luonnontieteilijöiden kesellä.

Yhtä mieltä olimme kuitenkin siitä, että luonnontieteilijöillä ei ole samanlaista leimaa kuin humanisteilla, miksi tarvitsisikaan? Eiväthän he ole niitä yksilöitä takkuisine hiuksineen, kotoisine villapaitoineen ja lukupiireineen.

Ei väkisin

Kylmä. ”Sä oot tosi kylmä.” ”Aika kylmää sanoa noin.” En ole mielestäni maailman armottomin kyynikko, mutta silti tällaisia henkilökohtaisia totuuksia olen kuullut henkilöiltä, joiden ajattelin tuntevan minut.

On toki ilahduttavaa huomata edes joskus olevansa väärässä, mutta hakoteillä on ollut joku toinenkin samassa hetkessä tunne-elämäni suhteen. Yleensä tilanne on ollut se, että vastoin silkkvoja vastapuolen oletuksia en olekaan kokenut tai ilmentänyt hänen toivomaansa tunnetta, kaipuuta, kiukua, katumusta, kärsimystä.

Vastakaiun puute tulkitaan usein virheellisesti empatian tai tunteiden puutteeksi. En mahda mitään, jos rintalastan alla ei tunnu mitään – ja vaikka tuntuisikin, satun joka tapauksessa olemaan tunne-elämän mäntysuopa, lempeä ja mieto. En rakastu niin, että riu-tuisin, jos tulee rukkaset tai muuten käsihommia. En vihaa niin, että valkea kuumuus hokkaisi silmistäni.

Toisaalta pienet välittämisen elkeeni saatetaan laskea itsestään-selvyyksiksi. Minulle kuitenkin muun muassa halaus on sitä, että päästän jonkun koskettamaan minua ja haluan itse koskea, siis tuntea. Se on tapa vahvistaa sidettä ihmisten välillä. Rohkeasti kättelen tuttuakin, jos en halua luoda sen suurempaa tunneyhteyttä.

Rationaalisen ihmisen on ylipäätään melko kismittävää elellä ajassa, jossa kaikki on hallitse-

mattoman suurta tunteita myöten. Pitäisi ilmeisesti rakastaa rikki (kai iltapäivälehdistö julkaisee tästä pian kymmenen teesin listan otsikolla *Ei väkisin vaan väsyttämällä*) ja samalla myös muistaa olla reilusti tulta ja tappuraa, ettei tunne tukahduta koko sielua ja ala vaikka ummettaa.

Kavereillekin pitäisi kuulemma kertoa ihan reippaasti kolmella sanalla, että rakastaa. Anteeksi maalaisuuteni, mutta missä vaiheessa vittuilusta luovuttiin välittämisen merkkinä?

Samaan aikaan, kun tähden-netään tunneilmaisun tärkeyttä, elokuvat, sarjat, lehdet ja sosiaalinen media tursuvat ”koskettavia tarinoita”, jotka aiheuttavat ainakin minulle jonkinasteisen puhdistuksen, katharsiksen, lisäksi tunneähkyä sekä myönteisten että kielteisten tunteiden osalta. Tämä johtunee siitä, että vahvin tunteeni on myötätunto, koska olen ihmisistä kovasti pitävä olento. Ehkä nämä median tuomat sijaiskokeemukset laimentavat tunteita – tai antavat perspektiiviä niiden käsittelyyn.

Ongelma ei ole kuitenkaan yksin siinä, että tunteita pitäisi olla kuin taklauksia kaukalossa, yhtä paljon, yhtä voimakkaina, yhtä puhuttavina. Myös kieli itsessään yksinkertaistaa tunteet. ”Emotions, in my experience, aren’t covered by single words”, kirjoittaa Jeffrey Eugenides teoksessaan *Middlesex* (2002).

Esimerkiksi valitettavan usein kuulee, kuinka ihmiset vihaavat

kaikenlaista, kuten talvea, kala-keittoa tai kirjoittamista. Onko nyt aivan varmaa, että kyse on silkasta vihasta? Olisiko kuitenkin kyse siitä, että vain vähän ärsyttää? Ehkä kalakeitto ei vain ole hyvää? Ehkä vika ei ole edes keitossa vaan niissä vettyneissä perunoissa? Jos joku kertoo olevansa surullinen, tiedämmekö tuosta yhdestä sanasta, mikä surun aiheuttaa ja miltä se tuntuu kantajassaan? Niinpä.

Kun on tunteet, täytyy olla sanatkin. Älkää olettako, jos voitte kysyä. Älkää kirjatko vihaa tai rakkautta rivien väliin saati riveille, jos sitä ei siellä oikeasti ole. Toisaalta, jos tunnette paljon, on yleisesti hyväksyttyä puhua asiasta. Älkää tietoisesti ryhtykö välinpitämättömiksi ja vaikeasti tavoiteltaviksi. Todennäköisesti olette muiden mielestä siten vain vaikeasti haluttavia.

Heli Joutsen

Äiti kandin kimpussa

Kuinka onnistuu opiskelu, kun arki kulminoituu kolmeen alakäiseen lapseen?

VIRPI TARVAINEN

Maanantaina olin päättänyt aloittaa kandidaatintutkielmani. Viikonloppuna hartaassa hiljaisuudessa ohitettu 29-vuotissyntymäpäiväni oli tuonut eteeni sen tosion, että uusi ikävuosikymmen oli saavuttamaisillaan minut. Tästä ei ollut enää paluuta. Vuoden päästä olisin toinen jalka haudassa vähintäänkin polvea myöten ja huolettomat nuoruusvuodet ikuisesti takanapäin. Nyt käsillä olivat viimeiset hetket tarttua härkää sarvista.

Maanantai

Maanantai sai tälläkin kertaa kunnian toimia porttina uuteen elämään. Tänään aloitan laihduttamisen, lisään liikunnan määrää, leivon perheelleni pullaa niin suurella rakkaudella ettei taikinaan tarvita edes sokeria, heti lasten käytyä nukkumaan sujuvasti kuoriudun äidistä Afroditeksi miestäni miellyttämään... ja aloitan kandin!

Päivä alkoikin varsin lupaavasti. Päätin ettei 6.30 soivassa kellossa ole kerrassaan mitään pahaa, vaan muistelin (ja toivoin) lukeneeni jostain tutkimuksesta, että menestyvät ihmiset nousevat aikaisin. Tietoisesti harjoittama positiivisuuteni ja syvemmän itsetietoisuuden tuoma varmuuteni huokui koko perheeseen ja aamumme oli kerrassaan zeniläisen tyyni.

Jälkikasvun kaksi vanhinta lähtivät ravitsevan aamupalan nautittuaan iloisesti hypellen kouluilleen, me kuopuksen kanssa kävelimme kii-reettömästi luonnon ihmeitä ihailien päiväkodille. Siitä jatkoin matkaani Seminaarinmäkeä kohden, koko kaksi kilometriä luonnollisesti apostolinkyydillä uutta aktiivista elämäntapaani korostaen.

Tunnelma pysytteli lähes välikaton korkeudella koko päivän. Vaikka iltapäiväinen tarkastelu osoitti, etten kirjoittanut päivän aikana sanaakaan valmista tekstiä, tunsin tehneeni valtavan määrän välttämätöntä, vaativaa aivotyöskentelyä. Olin myös löytänyt lähdeoteoksia ja -internetosoitteita. Eli todellakin olin ottanut ensimmäisen askeleen sitten aihevalinnan!

Niinpä virastotyöajan päätyttyä otin levollisin mielin vastaan aviomieheni tarjoaman autokyydin kuopuksen päiväkodille. Olin niin tyytyväinen päivän saavutuksistani, että kotona annoin itselleni luvan perehtyä elämäntapa- ja painonhallintaoppaisiin genreteorioiden sijaan ja laitoinpa alulle uutta blogitekstiäkin. Eipä sillä, että lasten läksyjen teossa auttamisen lomassa kovasti älyllistä tekstiä usein muutenkaan pystyisi itse synnyttämään.

Myös itsensä kehittämislle jäänyt aika oli sen verran rajallinen, että yli-ihmistymisen vaara oli pois suljettu: koko perhe oli tyypilliseen tapaan kotona viiden maissa, ja iltatoimet alakäisten kanssa aloittelimme seitsemän seutuun.

Viimein yhdeksältä kersakolmikko oli saateltu peteihinsä ja otin itselleni sitä perhelehtien mainostamaa omaa aikaa: katsoin velvollisuudekseni selailla yhteisöpalveluista ystävien kuulumisia ja perehtyä päivän uutisvirtoihin kaikkien mahdollisten kanavien kautta. Nukkumaan etsiydyin jo kymmenen tienoil-la – aivan kuten kaikki muutkin itseään rakastavat, terveellistä elämää elävät henkisesti hyvinvoivat yksilöt.

Tiistai

Aamulla kiittelin itseäni aikaisesta nukkumaanmenosta: Nousin puoli tuntia ennen kellonsoittoa. Mihin kaikkeen tuon 30 minuuttia hiljaista aikaa aamulla voikaan käyttää! No, esimerkiksi sen miettimi-

seen mihin tuon kaiken ajan voisikaan käyttää. Muun perheen etsiydyttyä kohteisiinsa pakkasin reppuuni luomupähkinöitä ja termospullollisen ekologisesti tuotettua vihreää teetä.

Tällä kertaa kävelin vain Agoralle asti ylikunnon välttämiseksi. Siellä hakeuduin työskentelytilaan, muokkailin edellispäivän löytöjäni muutaman tunnin ajan ja valmistauduin seuraavan päivän ohjauksaikaan. Lisäksi vanhempänä koin lähes velvollisuudekseeni käydä lounaan jälkeen täydentävässä motivaatiovarastoani Tieteen päivien luentokokonaisuuden *Koulutus syrjäytymisen ehkäisijänä ja aiheuttajana* myötä. Sitten kello olikin rientänyt jo myöhäiseen iltapäivään ja tuli aika suunnata välipalan kautta kahvakuulatunnille.

Istuessani autossa matkalla liikuntariennostani kotiin totesin päivän saldon tutkielman kannalta jääneen sen verran heikoksi, että ehkäpä kuitenkin jatkaisin työstämistä kotona ja jättäisin iltatoimet aviomiehen kontolle.

Kotioiven avattuani vastaan riensi lapsista vanhin: ”Äiti, me haluttiin yllättää sut”. Jähmetyin keittiön ovelle ihmettelemään, kuinka 10- ja 11-vuotiaani olivat 5-vuotiaan säästyksellä laittaneet tiskit, etsineet keittokirjan ja ruvenneet tekemään lettuja. Nuorimmainen keksi kysyä, olivatko hartiani jumissa, ja tarjoutui hieromaan siksi aikaa, kun herkut valmistuivat.

Vietin tehokkaan puolitoistatuntisen makuuhuoneen lattialla esiköisen pehmittäessä näyttöpäätetyöskentelyn jumittamaa yläruumistani. Suihkusta tultuani minulle oli katettu lasi maitoa ja höyryäviä räiskäleitä... Lasten nukkumaanmeno venyi lähes luvattoman myöhäiseksi, ja omat tutkielmayritykseni tuntuivat täysin toisarvoisilta. Höpötelimme iltapalapöydässä siihen asti, että kaikki olivat valmiita suoraan nukkumaan.

Keskiviikko

Seuraava päivä menikin sitten jo omalla painollaan. Tiputin aviomiehen töihin ja menin kandiohjaukseen. Sain rohkaisevaa palautetta kaikesta mitä olin jo melkein tehnyt, ja sitäkin suurempaa moitetta siitä kaikesta mitä en ollut. Jäin kuitenkin hyvälle mielin ja lounaan kautta etsiydyin kirjastolle perehtymään genreteoriaan. Ehdin muutaman sivun päähän todetakseni, että pysäköintiaika alkoi olla lopussa ja parkkipaikkatilanne tuttuun tapaan erittäin heikko.

Taskussani poltteleva ostoslista auttoi minut päätöksen olla kaukaa viisas ja suuntasin kauppaan

Kolme tiistai-illan sankaria tekemässä lettuja. Neiti Nuorimmainen sekä herrat Esiköinen ja Keskimäinen.

ennen iltapäiväruuhkaa. Olihan sitä kandia pystyttävä tekemään kotonakin. Purettuani ostokset kaappiin ja otettuani koululaiset vastaan erehdyin selailemaan Korppia, jonne tulleet kirjallisuuden opintosuoritukset sekoittivat pasmani täysin.

Käytin luvattoman pitkän ajan sen pohtimiseen, miten onnistuinkin läpäisemään tentin, ja kertyneiden opintopisteiden fiilistelyyn. Vietin monta hetkeä ihan sen ajatuksen parissa, että saatan kuin saatanakin jopa valmistua joskus.

Ja niin tuli ilta, ja tuli aamu, ja näin meni kolmas päivä.

Torstai

Niin, se torstai. Vein kuopuksen päiväkotiin ja aviomiehen töihin palatakseni takaisin kotiin ottamaan kaksi vanhinta kyytiin. Koukkasin päiväkotiin viemään unohtuneen villapuvun, tiputin esiköisen koululle ja suuntasin sairaalalle keskimäisen kanssa

Arkikuvaus

reisivammakontrolliin. Kun olin saanut viimeisenkin lapsen käsistäni ja selvisin kirjastolle aukaisemaan sylimikroni, soitti äitini ja pyysi apua vakuutuspa-pereiden täyttämässä.

Parin tunnin konsultaation jälkeen suuntasin hakemaan esikoista koululta, ettei hänen tarvitsisi raahata suksiaan kotiin kävellen. Palasin vielä kirjastolle vain eksyäkseni opiskelutovereiden pöytään kuulumisia päivittämään.

Kotiin päästyäni löysin keittiön pöydän äärestä murtuneen, tentistä hylätyn saaneen miehen. Loppuil-lan kulutimmekin hänen murheidensa hukuttamiseksi Youtubessa hassujen kissavideoiden parissa.

Kissan juuri napatessa lepakon nousi tajunnas-tani todentuntuinen muistikuva, jonka kalenteri vah-visti oikeaksi: kuukauden ainoa työpäiväni osuikin sitten sopivasti huomiseksi.

Vanhasta kokemuksesta tiedän, että yhtäältä siitä toipuminen kuin muun perheen asennoiduttaminen vapaapäivä-moodillekin vievät resurssejani siinä määrin, että vaativin mahdollinen k-alkuinen tehtävä on kuolaaminen.

Kyllä. Aloitin kandini. Tulevana maanantaina voisinkin taas aloittaa sen uudelleen.

Suursiivouksen aikana löytyi kaapista Esc-näppäin, jota voi kivasti painella silloin, kun tuntee tarvetta painella jotain.

Ole minulle outolintukoto

SIIRI LEHTONEN

No miltä nyt tuntuu olla Suomessa? Se on kysymys, johon olen saanut vastailla kymmeniä kertoja viimeisten kahden viikon aikana. Vaikka se onkin niin tavanomainen kysymys, siihen on melkoisen hankala vastata kaikkia tahoja tyydyttävällä tavalla.

Olen siis viettänyt viimeisen puoli vuotta vaihdossa Tšekissä ja matkustellen muualla Euroopassa ja palannut Suomeen aivan äskettäin (tai siltä se ainakin tätä kirjoittaessa tuntuu). Aito ja heti mieleen tuleva vastaus kysymykseen onkin: "Oudolta."

Vaihtoon lähteminen oli yksi parhaista päätöksistä, joita olen elämässäni tehnyt. Ulkomailla asuminen ja Suomesta irtaantuminen avartavat maailman- ja elämäntutkimusta ja kartuttavat itsetuntemusta, mutta senhän varmasti jokainen ymmärtää sanomattakin.

Miten hölmöltä suomen kieli kuulostaakaan!

Yllätyksekseni uuden kulttuurin keskellä opin paljon Suomesta ja suomalaisuudesta; suomalainen identiteettini kasvoi vahvemmaksi ja koin olevani enemmän suomalainen kuin koskaan Suomessa.

Samaan aikaan tapahtui myös jonkinasteinen sulautuminen tšekiläiseen tai — minun näkökulmastaani — eurooppalaiseen elämäntyyliin. Suomalaisuus tuntui eroavan eurooppalaisuudesta ratkaisevasti kaukaisuudellaan (sanon monissa merkityksissä).

Sain esimerkiksi paljon epäuskoisia nauruja aikaan kertomalla Suomen turvallisuussäädöksistä liittyen ilotulitteiden ampumiseen tai päihteidensä myyntiin.

Kuin varkain minunkin päähäni tarttui uusia kulmia katsella suomalaista kulttuuria, joka alkoi tuntua kaukomaalta ilmiöineen ja uutisineen (mikä ihmeen sote-uudistus tai Vain elämää?!).

Vaikka koin olevani vahvasti suomalainen vertaillen maataamme muihin, suomalaisuus ei kuitenkaan kulkenut mukana tänne asti, sillä nyt kotimaassani tunnen olevani suomalaisen yhteiskunnan ulkopuolella.

Tulen ei-mistään, eikä tässä nyt ole mitään järkeä, kaikki tuntuu omituiselta. Ensimmäinen kosketuspini

tani Suomeen oli Helsinki-Vantaa, jonka kylttejä luin ihmeissäni ääneen: miten hölmöltä suomen kieli kuulostaakaan eurooppalaisen kielikylvyn jäljiltä!

Odotettavasti oli myös hassua ja vähän ahdistavaa, kun ymmärsin yhtäkkiä kaiken, mitä ihmiset puhuivat.

Tai oikeastaan en edes kaikkea, sillä viittaukset lähimenneisyyden tapahtumiin olivat minulle tuntemattomia ja "kaikkien suomalaisten yleis-tiedossa olevat asiat" huiskahtelivat päähän yli täysin merkityksettöminä.

Haluaisin vielä pitää kiinni ulkopuolisuuden kokemuksista.

Kesti jonkin aikaa ennen kuin aloin tottua suomalaiseen lintukotoisuuteen, mutta yksinkertaistahan tällaiseen elämään lopulta on solahtaa. Suomessa on niin helppo käpertyä lämpöisesti olemaan niin kuin on aina ollut, että ihan pelottaa.

Kuinka äkkiä mielestäni unohtuvat ulkopuolisen tarkkailijan asema ja erilaiset perspektiivit, joita on keräillyt matkan varrelta mukaansa? Se, miten eksoottiselta Suomi näyttää etelästä käsin? Oman suomalaisen identiteetin vahvuus ulkomailla?

Haluaisin vielä pitää kiinni ulkopuolisuuden kokemuksista, koska ne pitävät minutkin avoimena, enemmän ajattelevana yksilönä, joka ei ole liikaa juurtunut mihinkään kiinni.

Ne kuitenkin luisuvat väistämättä sormieni välistä, koska olenhan suomalainen ja osa tätä yhteiskuntaa, ja täällä ajatellaan täältä käsin.

Ehkä pienen pysähdyksen jälkeen lähdän taas liikkeelle etsimään perspektiiviä ja totuuksia, sillä jos vaihto-aika teki minulle jotain, niin se herätti minut tähän maailmaan.

Vastaisku tunteettomuurelle

Minon joskus riiannu. Molin aiva korviani myören rakastunu, mutta näppärimät kiäli-ihimiset varmahän jo tulukitti, notta se suhure kuitenkin päättyy johonaki vaihees.

Siinä erorytäkäs se isäntä sitte kehuu, notta minä, niin empaattinen ja syrämmellinen flikka, olsin muka "kylmä ja tunteeton muija".

Tuo lausahrus on jääny mua kalavamahan, joten sen enempiä pahkuroomata päätin toristaa nuo sanat filungiksi kirioottamalla yhyren päivän aijjan tunnepäiväkiriijaa.

Rakas päiväkirija, vois sanua, notta jo aamu lähti käyntihin vähä väärällä kintulla, ku aurinko porotti niin totta jumalauta lujaa silimihin, ku emminoo nuukana ihmisenä mitää kovetumpia karteekkia saanu ostetuksi.

Väsyneenä ja taivahan tähäre vihaasena toikkaroottin keittiöhön, mihinä issee ja äiree oliki jo kaffilla. Noli käskeny jotaki krannia meirän työ ehtooksi, niin tottakai ne mua sitte hyppöötti pyörähyttämähän nisua. No molin niin totta vie krätyynen aikaasen herätyksen tähären, nottei paljo kiinnostanu, saako ne rohomut trahteeria vai ei, mutta emmä ny ilijenny olla leipomata.

Arvatenki, ku jotaki rupiaa rustaamahan, ainon värkit kaikki: hiiva teki välipään. Taas havaattin, oi päivyri, miten maharottoman tunteekas minoon, ku manasin köökis kiukkuusena ku ampiaanen.

Tämän isoon tuntehen innoottamana päätin, notta aiva samalta ne nisut maistuu iliman hiivaaki ja jatkoon vaan leipomista simppaalemata. (Maistoon kylä niitä valamihia käänttyjä sitte ehtoommalla, mutta jouruun kyllä totiamahan, nottei se maku sitte kuitehkaan aiva samallaanen ollu. Perkele. Silloon mä vähä tinttaalin.)

Ehtoolla piti sitte lähtiä vierahien kans liesuhun. Mun oli tarkootus pistää hames päälle ja vilahuttaa vähä kinttua, mutta ievana ku hermo meni: sukkahousut oli taas hajalla.

Soli ehtoopuolen ensimmäänen tunnepuuska ja seuraava tuli pian, ku meistä jokahinen juhuli niin pohojammaan kautta, nottei ykskää keriinny parihiin asti.

Voitte sitte vaikka lähetellä seuraavan InSanen tekstiviestipalstalle arvauksia siitä, minkämoonen tunne mut valtas sitte seuraavana aamuna. Mullon

kuitenkin nyt tällä hetkellä vähä sellaanen tunne, notta oon saanu tarvittavat toristehet siitä, miten julumetun vääräs se isäntä oli tuon kylmän ja tunteettoman kaas.

Mun elämäs vilisöo alavarihinsa tuntemuksia aiva joka lähtöhön ja lähtöjä on usiempahan otteesehen yhyrenki päivän sisäs.

Aino Salo

Miltä nyt tuntuu?

TEPPO SUOMINEN

Milloin olet viimeksi ollut oikeasti innostunut jostain, vaikkapa harrastuksesta?

Milloin joku tekemäsi työ tai tehtävä on ollut mielestäsi todella tärkeä? Milloin olet viimeksi auttanut jotakuta, tuttua tai tuntematonta, tekemällä jotain, vaikka pientäkin? Milloin olet viimeksi ollut rakastunut?

Tunteet ovat ihmiskunnan suurin motivaattori. Kyllähän velvollisuudentunnosta ja ammattilypeydestä saa aikaan hyvää, jopa loistavaa jälkeä, mutta innovaatio ja tekemisen meininki vaativat tunteita.

Tehdäkseen työnsä hyvin ei toki tarvitse rakastaa työtään – hyvää työtä on tehty halki maailman sivu ilman sen suurempaa tunteen paloa. Olisihan se aika absurdia, jos työtään rakastaisi koko ajan, jatkuvasti, aina. Työstään olisi kuitenkin hyvä pitää, koska silloin siihen voi kanavoida tunteita muualta.

Monet sanovat, että rakastunut ihminen säteilee, ja onhan ihastuneena helpompaa olla positiivinen.

Hyvä olo ja positiivisuus yhdellä elämänalueella, Pasilan sanoin, ”säteilee ihmisen arkeen kivasti”.

Jos jostain saa itselleen positiivisen pohjavireen, kestää sen avulla elämän pienet kolhut mukisematta.

Positiivisen ihmisen kanssa on mukava olla, koska tunteet tarttuvat. Positiiviset tunteet motivoivat, mutta entä negatiiviset?

Kyllähän vitutuksenkin voi kanavoida energiaksi toimintaan. Negatiivinen ihminen ei vain ehkä ole niin mukavaa seurata, hymyilee ainakin vähemmän. On kuitenkin parempi, että henkilöä kuvataan negatiiviseksi kuin tunteettomaksi.

Milloin olet viimeksi kuulunut, että jotakuta kutsuttaisiin tunteettomaksi positiiviseen sävyyn? Tunteeton ihminen on muiden silmissä kylmä ja laskelmoiva, vailla kosketusta muihin.

Tuntekaa, innostukaa, suuttukaa ja antakaa anteeksi. Tunteet sitovat meidät toinen toisiimme; ne osoittavat, että kykenemme samaistumaan. Kaikki tunteet ovat tarpeen: ne tekevät ihmisestä ihmisen.

PALINDROMIRUNOUTTA

REETTA NIINISALO

Suudelma

Sulle avautui suu,
saat ite hyyytä.
Täytyy heti taas uusiutua vaellus.

Kesäyön uni

Aasat sai sinut,
mikä kesäinen tumma salaisuus
suusi!
Alas ammut neniä sekä -
Kim Tunisiasta saa.

Luonnonsuojelu

Tiklin esti etenevä vesi, myrsky,
yks' rymisevä vene:
te itse, nilkit!

Testaa itsesi: millainen olet?

Kaikissa itseään kunnioittavissa lehdissä on nykyään testejä. Se on hienoa, sillä mistä sitä muuten voisi tietää, millainen on. InSane tarjoaa nyt luki-joilleen superhyödyllisen testin, jonka avulla voi selvittää kaiken, mikä itsessä on joskus hämmentänyt. Valitse siis parhaiten toimintaasi sopiva kirjain ja laske, millainen olet.

MARIANNA PENTTILÄ

1. Joku tuuppaa sinua Lozzin salaatti- ja leipäpöydän välissä, jolloin kompastut ja läsäytät tarjottimesi keskelle kulkuväylää. Sinä...

- annat tuuppijan kuulla kunniansa. Haukut hänet huomiokyvyyttömyydestä ja panet hänet siivoamaan aiheuttamansa tuhon.
- ryömit hiljaa häpeämään leipäpöydän alle ja suostut tulemaan sieltä pois vasta, kun ruokailu on päättynyt ja sali tyhjä.
- kiiruhdat muutaman ärräpään jälkeen keittiöön pyytämään siivousvälineitä ja putsaat tuhot suurimpana harmin aiheenasi se, että ruokaseura ehtii syödä lähes loppuun sillä aikaa kun sinä jonotat uutta annosta.
- naurat katketaksesi. Hirveän hupaisa juttu tämä. Ja vähän hienosti lensi papukasvishöystö, ainakin kolmen metrin matkan.

2. Kadulla vastaan kävelee feissari, joka kysyy, kiinnostavako ihmisoikeudet. Vastaat...

- ”ei”, ja jatkat matkaasi kiukustuneena häirinnästä.
- ”öö, joo”, ja jäät puoleksi tunniksi kuuntelemaan selostusta. Ryhdyt kuukausilahjoittajaksi, koska et kehtaa kieltäytyä.
- ”mä lahjoitan jo”, koska olet aikoja sitten todennut kuukausilahjoittamisen tehokkaimmaksi ja helpoimmaksi tavaksi ostaa hyvä omatunto ja kulkea kadulla vailla tarvetta pysähtyä.
- ”kiitti, mulla on jo”, ja jatkat matkaasi kikatellen nerokkaalle sutkautuksellesi. Olkoonkin Pasilasta.

3. Sitseillä sinut huudetaan pöydälle laulamaan. Noustessasi tajuat olevasi siellä yksin. Sinä...

- kiukustut ja kieltäydyt ehdottomasti laulamasta yksin. Laulakaa ite, nii.
- nolostut, punastut, sönkötät ja laulat kauhuissasi yksin. Sen jälkeen ryömit häpeämään pöydän alle ja suostut tulemaan sieltä pois vasta, kun kaikki ovat lähteneet.
- laulat osuutesi mukisematta ja ilman sen suurempia paineita, meni sitten nuotilleen tai ei.
- laulat raivoisasti ja suoraan sydäimestä nauttien joka hetkestä.

4. Luennolla takanasi oleva kaveriporukka höpöttelee niin, että et saa luennointsijan puheesta selvää. Reagoit...

- suunnittelemalla murhia. Jos maltti kerta kaikkiaan menee, saatat lyödä takana istuvaa viholla/kansiolla/läppärillä päähän.
- ahdistumalla tehokkaasti. Et kuitenkaan kykene pyytämään kanssaopiskelijoita olemaan hiljempaa.
- pyytämällä, että olisivat hiljempaa. Jos eivät ole, vaihdat paikkaa.
- kuuntelemalla juttuja ja nauramalla mukana. Luento on tylsä kuitenkin.

5. Opiskelutyyliltäsi olet...

- läpirunnoja. Teet työt tarvittaessa adrenaliinin voimalla päällimmäisenä ajatuksenas se, että aiot näyttää sille.
- viimeisen illan panikoija. Tehtävät jäävät viime tintaan, sitten väsyttää, ahdistaa ja nolottaa.
- tasainen puurtaja. Teet työt sitä mukaa kuin niitä tulee noudatuen tiukkaa aikataulua.
- satunnainen. Joskus teet töitä yötä päivää ja joskus, no, et.

VASTAUKSET

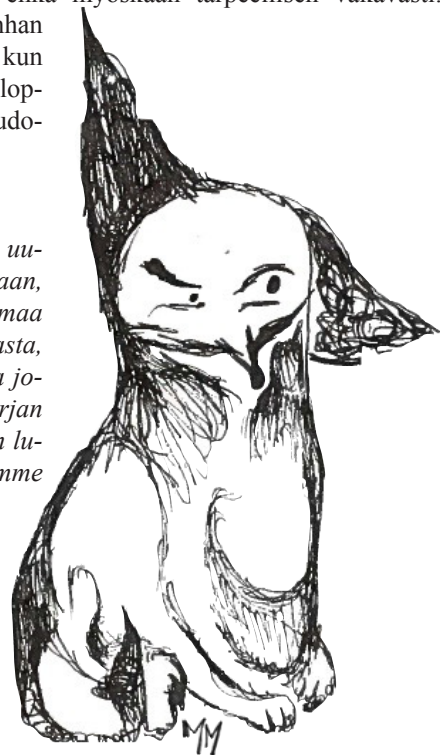
Eniten A-vastauksia: Olet aggressiivinen, dominoiva ja kaikkienensa helposti suuttuva ihminen. Saatat myös vähän vaarallinen. Muuta en uskalla sanoa, tulisi turpaan.

Eniten B-vastauksia: Otat itsesi tavattoman vakavasti ja nolostut ja häpeät helposti. Mitä sekin musta ajattelee -ajattelu on sinulle tuttua. Vinkiksi voin sanoa, että ei yhtään mitään. Ketään ei kiinnosta.

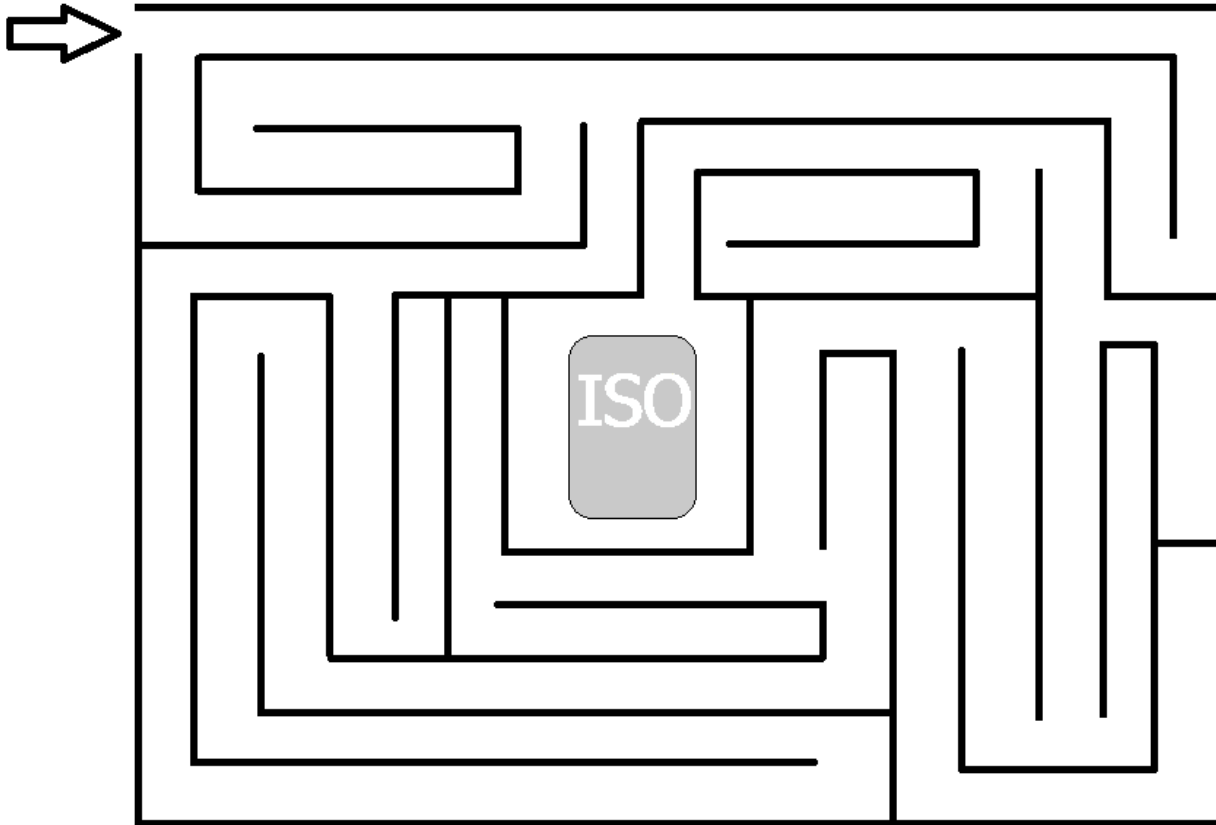
Eniten C-vastauksia: Sinä se et anna tunteiden häiritä tehokasta arkitoimintaa. Saatat olla ylisuorittaja, peittää tunteesi muuten vain tai sitten sinulla ei kerta kaikkiaan ole niitä. Ei siinä mitään, suoriudut kyllä.

Eniten D-vastauksia: Olet huvittelijaluonne etkä ota mitään turhan vakavasti. Et ehkä myöskään tarpeellisen vakavasti. Nauti toki elämästä, onhan se mahtavaa, mutta kun maaninen vaiheesi loppuu, varaudu vapaapudotukseen.

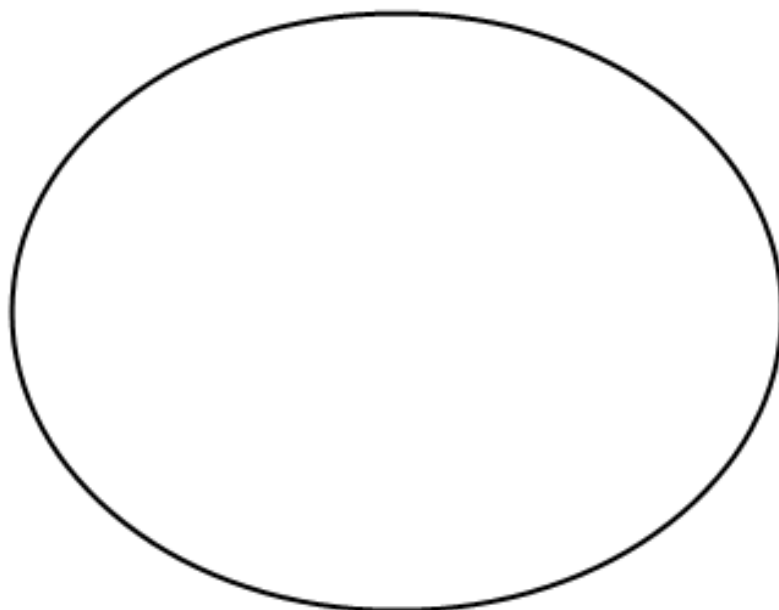
Testi kuuluu InSanen uuteen Itsetuntemus-sarjaan, jossa käsitellään omaa itseä siitä lähtökohdasta, että sen saa sijoitettua johonkin lokeroon. Sarjan seuraavaa osaa varten luemme tähtiä ja laadimme horoskoopin.

Etsi tie ISK:n luo

Piirrä ympyrälle kasvot

En nähnyt tänään Kassiopeiaa
en Linnunrataa sen takana

Katselin silmiesi ilkkurista tuiketta
kylmää, tavoittamatonta

Näinä tähtikirkkaina öinä
päästän ajatuksiini hänet
joka luuli puhuvansa itsestään
vaikka kertoi tähdistä
niiden etäisyyksistä

Samaan kapeaan sänkyyn
mahtui kaksi ihmistä
todellisen syntymänsä kynnyksellä

Jokaisen aamun tullen
päästän ajatuksistani hänet
joka hohti vuosien takaa

Valonsa ei koskaan kerro
onko hän yhä

Teksti: MARI KIVIJÄRVI
Kuvat: TEPPO SUOMINEN

Yö on tarttunut kuuraksi nurmikkoon
seison pitkään etsien Otavaa

ja muistan sen talven

kun ensilumi oli kiteinä silmäripsissäsi
ja minä pelkäsin pimeää
yksinäisyyttä sitäkin enemmän

Tähdet rakentavat kaarisiltoja
pohjoisesta etelään,
idästä länteen

Eikä yksikään tie johda enää kotiin.

Soisin taivaan kaartuvan tähtien painosta
aina uudestaan, auringon vajotessa
(herättäessä ihmisiä toisaalla, meitä tuudittaessaan)

Toivoin niiden poismenojen tuovan jotain takaisin

Ketuttaako sinuakin ikäloppu ja jankkaava Gininen uni?
Haluaisitko Sanelle sitsilaulun, joka on bästa vi har hört?
Oletko juuri sinä laululyriikan kruunaamaton kahlekuningas?
Osallistu kilpailuun!

SANOITA SANELLE SITSI LAULU

Kilpailun säännöt:

1. Kilpailuaikaa on 15.9.2013 asti.
2. Kilpailuun saa osallistua kuka tahansa.
3. Kilpailuun voi osallistua sanoittamalla uudelleen jonkin mielellään useimmille tutun laulun ja lähettämällä sanat (ja alkuperäisen kappaleen nimen) osoitteeseen insane@sanery.org.
4. Osallistua voi omalla nimellä tai nimimerkillä. Nimimerkillä osallistuttaessa osallistujan nimi jää vain InSanen toimituksen tietoon.
5. InSanen taittotoimituksesta koostuva lahjottavissa oleva tuomaristo valitsee voittajan, ja voitokas sanoitus julkaistaan syksyn InSanessa, josta se toivottavasti päätyy sitsivihkoihin.
6. Jos hyviä ehdotuksia tulee paljon, myös useampi voittaja voidaan valita.
7. Armas ainejärjestömme voittaa kilpailusta sitsilaulun. Lisäksi parhaat sanoittajat palkitaan Sanen erinomaisilla haalari-merkeillä.
8. Kappaleelle ei ole erityisiä sisältö- tai laatuvaatimuksia, mitä nyt huonolla ei pärjää kilpailussa. Voittokappaleelta vaaditaan, että se liittyy jotenkin Saneen ja/tai suomen kielen opiskeluun.

